

rørende samme Person, nemlig en retlig Opholdskommune — den der tillige er paagældendes faktiske Opholdskommune — for den ham ydede til Invaliderentens Beløb svarende Underholdshjælp — og en anden retlig Opholdskommune — som Regel en tidligere Bopælskommune — for anden paagældende ydet Hjælp, som oftest personligt Tillæg eller Hjælp til Kur og Pleje, hvilken Hjælps Ydelse stadig er betinget af Trang. Det gøres endvidere gældende, at den ved Lov af 22. Februar 1939 stedfundne Ændring af Bestemmelserne, hvorefter Hjælpen til Underhold som kronisk syg altid skal ydes med et Beløb svarende til, hvad der vilde kunne ydes paagældende gennem Invalideforsikringen, ikke er tilstrækkelig Motivering for en Ændring af Opholdskommunerefusionsbestemmelsen, idet Hjælp til Underhold som kronisk syg stadig er en Ydelse efter Forsorgsloven, og som saadan fremdeles refunderes vedkommende Kommune af det mellemkommunale Refusionsforbund og den fælleskommunale Udligningsfond efter de for Hovedparten af Hjælp efter denne Lov gældende Regler. Endelig er det anført, at en Række Kommuner, nemlig de Kommuner i hvilke der er lagt Sindssygehospitalet, bliver vanskeligt stillet ved den af Ministeriet anlagte Fortolkning, idet disse Kommuner vil faa Udgifterne til et stort Antal Personer, der udskrevne fra Sindssygehospitalet eller fra en under dette etableret kontrolleret Familiepleje vil ansøge om Hjælp til Underhold som kronisk syge, idet de i Almindelighed har fundet sig til Rette i Hospitalskommunen og derfor vil forblive der Resten af deres Liv. For den Underholdshjælp, der herefter maa ydes disse Personer, er Hospitalskommunen afskaaret fra at faa nogen Opholdskommunerefusion fra Indlæggelseskommunen.

Udvalget er for saa vidt enig i, at det i sig selv er uheldigt at operere med to forskellige retlige Opholdskommuner for Hjælp ydet efter samme Lovbestemmelse, idet man herved vanskeliggør den daglige Administration, medens man tværtimod burde tilstræbe den størst mulige Enkelhed i Administrationen. Udvalget er vel klar over, at der i de omhandlede Tilfælde kun er Tale om at undlade at kræve Refusion fra en tidligere Opholdskommune af Underholdshjælpen, hvilket i sig selv medfører mindre Besvær, end hvis der var Tale om at kræve Refusion fra en tidligere Opholdskommune, men alene den Omstændighed, at der refusionsmæssigt indenfor samme Lovbestemmelse sondres mellem Hjælp til Underhold og Hjælp til Kur og Pleje som kronisk syg, er efter Udvalgets Mening tilstrækkeligt til at vanskeliggøre Administrationen. Det maa bemærkes, at der efter §§ 247—48 vil kunne ydes paagældende kronisk syge personligt Tillæg til Underholdshjælpen, og at disse personlige Tillæg, der ydes efter Kommunens eget Skøn, som foran anført formentlig — altsaa i Modsætning til selve Underholdshjælpen — ogsaa vilde være undergivet Reglen om Refusion fra en tidligere retlig Opholdskommune. Udvalget kan endvidere være enig i, at de af Forslagsstillerne paapegede Vanskeligheder opstaa for de Kommuner, hvori der ligger Sindssygehospitalet.

Under en Ordning som den omhandlede maa der ogsaa opstaa Fare for, at en Kommune, der vil være interesseret i at opretholde en tidligere retlig Opholdskommuneforpligtelse, føler sig fristet til i Stedet for at hjælpe vedkommende trængende til at overgaa fra Nydelse af almindelig Kommunehjælp til Særhjælp som kronisk syg at fortsætte med at yde paagældende den almindelige Kommunehjælp. Et Forhold, der vil være uretfærdigt overfor den paagældende trængende og uheldigt samfundsmæssigt set.

Idet henvises til Bemærkningerne foran angaaende Ændringsforslaget til § 60, Nr. 4 og 5, skal Udvalget iøvrigt kun anføre, at det som nævnt maa være en Forudsætning for dette Forslags Gennemførelse, at der tilvejebringes Lovhjemmel for at lade Hjælpen efter §§ 247—48 refundere efter lignende Regler som den egentlige Invaliderente — hvorved jo samtlige de omhandlede Vanskeligheder fremtidig vil bortfalde — og Udvalget skal derfor blot henstille, at saadan Lovhjemmel søges tilvejebragt.